

Hồi Thứ Một Trăm Lẻ Hai
DỪNG CỨU MỒ MỒ

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Mau dẫn bản nhân vào địa lao!

Phụ nhân cai quản địa lao ấy, mắt nhìn Đinh Hạo với vẻ hoảng hốt, giọng nói run run:

– Chẳng lẽ người là Toan Tú Tài chăng?

– Đúng vậy, chính là tại hạ đây!

– Người muốn... gì đây?

– Chớ nói nhiều lời nữa, mau dẫn đường đi.

Dưới sự uy hiếp của mũi kiếm, phụ nhân ấy xoay cái thân thể lỏa lồ đưa tay tới vách tường...

Mũi kiếm của Đinh Hạo chuyển sang điểm vào Mạng Môn đại huyết của y nhanh như cắt, lạnh lùng nói:

– Người chớ tính chuyện lôi thôi, bằng không người sẽ là người chết đầu tiên!

Phụ nhân ấy vẫn tiếp tục dùng ngón tay ấn trên vách tường một cái, sột soạt! Một tiếng, cái giường nằm của y tự động đẩy sang một bên, sau đó y dùng mũi chân điểm trên mặt đất vài cái, một cánh cửa mật hiện ra lập tức, có nấc thang gạch thông thẳng xuống phía dưới, âm u tối mò chẳng thấy đáy đâu cả.

Đinh Hạo lui ra sau một bước, quạt tắt ngọn đèn sau đó vẫn dùng mũi kiếm trở vào sau lưng mũ nói:

– Xuống trước đi!

Y liền bước xuống nấc thang, Đinh Hạo đi theo ở đằng sau, đi xuống bậc thang độ khoảng ba trượng tới đất bằng rồi quẹo sang phải, với nhãn lực siêu nhân của Đinh Hạo vẫn có thể lờ mờ phân biệt cảnh vật trong địa đạo, hai người đi khoảng vài trượng lại quẹo sang trái, trước mắt liền hiện ra song sắt.

Đinh Hạo đến trước hàng rào song sắt, vận khởi nhãn lực nhìn vào lao thất, chỉ thấy một bóng đen ngồi co ro ở trong góc, nhưng chẳng phân biệt được hình dáng người ấy như thế nào.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn xung quanh một cách nhanh lẹ, thấy trên vách tường mé phải song sắt có treo ngọn đèn dầu, hấn bèn đưa nhẹ mũi kiếm tới nói:

– Đốt đèn lên coi nào!

Phu nhân ấy bị mũi kiếm đâm nhẹ một cái, làm run bắn người lên, hốt hải nói:

– Không có bật lửa!

Đinh Hạo không làm gì hơn, đành chịu và nói tiếp:

– Bây giờ người mở cửa lao cho ta!

Phu nhân ấy giơ tay lên ấn vào cái nút nhỏ trên vách sắt cửa song sắt lao thất một cái, chiếc cửa song sắt được kéo lên cao độ khoảng sáu thước, sau đó y nói:

– Toan Tú Tài, vào được rồi đấy?

– Người đi vào trước!

– Ta... ta... ta đã dẫn người đến đích rồi...

– Không được, người phải vào trước mau lên!

Mũi kiếm lại đẩy tới một cái, phu nhân ôi cha! kêu lên đau đớn, đành phải miễn cưỡng bước vào lao thất, Đinh Hạo cũng theo sau bước vào, bóng người co ro ấy hình như đã nghe thấy tiếng người, lồm cồm ngồi dậy, bấy giờ Đinh Hạo mới trông thấy rõ ràng, bất giác thất kinh kêu lên:

– “Lão tẩu tẩu!” Người bị nhốt trong lao thất chính là Linh Khứu Mỗ Mỗ.

Đinh Hạo xúc động đến nỗi toàn thân run lấy bầy, trông đáng vẻ hốc hác thất thần của lão, rõ ràng đã chịu biết bao hành hạ đánh đập. Có lẽ Linh Khứu Mỗ Mỗ đã mất đi công lực hai con mắt vô thần dưới tình cảnh âm u tối mò không đèn đuốc này, không thể nào phân biệt cảnh vật được, y hoảng hốt nói:

– Ai đó?

– Tiểu đệ là Đinh Hạo đây!

– Ô! Tiểu huynh đệ... người... người cũng đến đây rồi sao?

Phu nhân ấy chụp lấy cơ hội Đinh Hạo thoáng phân tâm nói chuyện, lượn mình chui ra cửa sắt lao thất nhanh như cắt, nhưng Đinh Hạo phản ứng thần tốc kinh người, xoay kiếm quét tới, chỉ xê dịch tơ hào, không đâm trúng được y, ầm! một tiếng cửa lao đóng lại, tức thì hấn giận run nghiêng răng kêu côm cốp.

Phu nhân ấy đứng chỗ cách cửa lao tám thước cười hắc hắc nói:

– Toan Tú Tài, đây là tự người chui vào lưới sắt, chuyện này người biết tay ta thôi, hắc hắc hắc, bản Bảo đang âu sầu không có cách nào đối phó với người, ai ngờ Triệu Nhị Nương ta lập được kỳ công này.

Linh Khứu Mỗ Mỗ kinh hãi nói:

– Tiểu huynh đệ, người cũng bị nhốt cả sao?

Đinh Hạo không trả lời y, thu kiếm tra vào bao, đưa tay ra lỗ hở song sắt, vẫy tay một cái nói:

– Triệu Nhị Nương, chúng ta thương lượng cái nào! Triệu Nhị Nương uốn éo thân mình mềm mại của y, rồi liếc nhìn Đinh Hạo nói:

– Có gì phải thương lượng nữa?

– Tỷ dụ... người có thể đề xuất điều kiện gì đó...

– Thả người ra? hắc hắc hắc, Triệu Nhị Nương ta không điên khùng gì đến nỗi chẳng biết chết sống là gì đâu?

– Người vẫn ra tay được mà, trước khi đề cập điều kiện tại hạ sẽ giao binh khí cho người trước...

Triệu Nhị Nương nghe nói bước tới gần hơn chỉ cách song sắt còn khoảng bốn, năm thước, y hai tay chống nạnh nói:

– Sắc đẹp của người quả khiến lão nương động lòng ham muốn, nhưng người cũng đáng sợ lắm, bây giờ lão nương truyền ra ám hiệu, sẽ có người lập tức đến đây chiêu đãi người...

Đinh Hạo đưa hai bàn tay ra ngoài song sắt, lòng bàn tay hướng ra trước, vận khởi toàn bộ công lực bình sanh, hút mạnh một cái, một luồng sức hút mạnh như vũ bão kéo Triệu Nhị Nương phải loạng choạng nhào sang song sắt.

Triệu Nhị Nương nằm chiêm bao cũng không thể nào ngờ được Toan Tú Tài đã có một chiêu này, sự biến xảy ra bất tình lình khiến y không phản ứng kịp, đợi lúc y muốn rút chưởng lui thân, hai cổ tay đã bị Đinh Hạo bấu chặt, bỗng hai cánh tay tê nhức, tức thì mềm nhũn mất cả sức lực, y sợ đến đổi hồn vía lên mây, nói giọng hoảng hốt:

– Toan Tú Tài, chúng ta... hãy thương lượng nào!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Muộn rồi, bây giờ không cần thương lượng nữa, mở cửa mau lên!

– Nếu ta... không mở thì sao?

– Ta sẽ xé xác người thành mảnh vụn.

Triệu Nhị Nương rùng mình một cái nói:

– Toan Tú Tài, người có ra địa lao này được thì cũng chưa chắc ra khỏi trang trại này?

– Ấy là việc riêng của ta!

– Mục đích của người đến đây chỉ để cứu người, có phải vậy chăng?

– Đương nhiên!

– Nói cho người biết, y đã mất hết công lực, người không thể nào mang theo một người mất hết công lực xông ra Trang viên này được, chắc chắn người không có khả năng làm được việc này.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Mở cửa lao trước đã, chuyện đó tính sau.
- Người kéo tay ta, làm sao mở cửa được?
- Thế thì dễ thôi, người từ từ di động đi! Hai tay đối chéo lần lần tiến về cạnh vách tường.
- Buông ta ra, ta không thể với tay tới?
- Chớ có giỡn trò ma quái, ta đã trông thấy cái nút bấm đó, người với tay tới ngay.

Triệu Nhị Nương không còn cách nào hơn, đành phải miễn cưỡng giơ tay lên ấn vào cái nút nhô trên vách tường, cửa lao lập tức thẳng lên cao, Đinh Hạo buông một tay điểm nhanh vào huyết đạo của Triệu Nhị Nương, sau đó hất buông tay ra bịch! Một tiếng Triệu Nhị Nương té ngổn trên đất, Đinh Hạo vội vàng kéo y vào lao thất, sau đó đối diện nhìn Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

- Lão tẩu tẩu, sao chị bị nhốt ở đây vậy?
- À! Mới cách đây ba hôm ở phụ cận Y Xuyên bị chúng ám toán bắt đưa về đây...

– Võ công của tẩu tẩu bị phế rồi sao?

Linh Khứu Mỗ Mỗ phồng mang trợn mắt nói:

– Đúng thế, lão tẩu tẩu coi như hỏng rồi! Tiểu huynh đệ, sao người biết tìm đến đây vậy?

– Bỗng đâu Linh Khứu điều xuất hiện trước mắt đệ vì đó đệ biết ắt phải có sự biến gì đây, nên đã theo Linh Khứu điều đến đây.

– A!

– Lão tẩu tẩu có biết lý do tại sao bị bắt chăng?

– Biết chứ, con bé độc ác ấy đã tra tấn ta, nói rằng Nhược Ngu Nhi đã phản Bảo, tiểu huynh đệ bây giờ Nhược Ngu ở đâu?

– Có lẽ y đang ở trên con đường về Bảo, nhưng y vẫn chưa biết biến cố này, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi đây trước...

– Tiểu huynh đệ, chúng ta đủ sức ra khỏi đây chẳng?

– Dù muốn dù không cũng phải phá vây đi ra thôi.

– Tiểu huynh đệ, nếu cần thiết thì đệ nên thoát thân trước, chớ có lo ta làm gì, già cả rồi chết cũng chẳng sao, cố gắng tìm mọi cách cứu Nhược Ngu đi!

Qua mấy câu nói này đã thể hiện được tình thương sâu đậm.

Đinh Hạo cương quyết nói:

– Lão tẩu tẩu, làm gì có chuyện đó được, nói thế đệ đến đây để làm gì?

– Không có công lực, đi đứng nửa bước cũng đã khó khăn, thì làm thế nào mà có thể xông ra long đàm hổ nguyệt này...

Bổng Đinh Hạo nhớ lại tình hình của Ngũ Phương Thần, trầm giọng nói:

- Lão tẩu tẩu, phải chăng người đã bị điểm tàn huyết ư?
- Thế thì không rõ rồi, chỉ có cảm giác là mất đi công lực thôi.

Đinh Hạo tinh thần phấn khởi lên, giọng nói xúc động:

- Mong rằng tẩu tẩu chỉ bị được vật khổng chế, chúng ta thử xem thế nào!

Dứt lời hắt lấy viên Tị Độc Châu ra, đưa vào tay Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

- Lão tẩu tẩu, bỏ vào miệng ngậm xem thế nào?
- Đây là vật gì vậy?
- Tị Độc Châu, nếu công lực của lão tẩu tẩu do được vật khổng chế, hạt châu này sẽ giải được ngay!
- A!

Y kinh ngạc kêu lên một tiếng, liền bỏ hạt châu vào miệng.

Đinh Hạo trợn tròn cặp mắt chăm chăm theo dõi thần tình của Linh Khứu Mỗ Mỗ từ từ trông thấy nhãn thần của y tỏa sáng ra, Đinh Hạo cả mừng phấn khởi hò reo lên:

- Lão tẩu tẩu, thành công rồi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ nhả viên ngọc châu a, đưa lại cho Đinh Hạo, xúc động mãnh liệt nói:

- Tiểu huynh đệ, kỳ diệu thật, công lực của tẩu tẩu hoàn toàn hồi phục thật rồi!

- Bây giờ có lẽ gần canh tư, chúng ta hãy đi mau!
- Còn mục đàn bà này thì sao?
- Loại dân tộc vô sĩ, nên giết phứt đi, còn để lại làm gì nữa!

Dứt lời hắt chìa ngón tay ra điểm vào tử huyết của Triệu Nhị Nương, sau đó nói:

- Lão tẩu tẩu, còn vật gì cần mang theo nữa không?
- Chỉ còn mạng già này thôi, ngoài ra không còn gì khác nữa!
- Quả trượng của tẩu tẩu đâu rồi?
- Ai biết bọn nó để đâu?
- Thế thì đi thôi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ bước ra cửa lao, Đinh Hạo theo sau cũng ra khỏi địa lao, Đinh Hạo ngược đầu lên nhìn, chỗ tận cùng nấc thang lẳng lẳng không thấy động

tĩnh gì hết, không khỏi cả mừng liền tung người nhảy vọt lên trên nhanh như điện xẹt, chẳng thấy một bóng người nào trong ngôi nhà nhỏ cả, đèn đuốc bên ngoài trời chiếu sáng như ban ngày, bóng người lúc nhúc hình như đang lục soát gì đó.

Đinh Hạo xoay đầu hạ giọng nói:

– Lão tẩu tẩu lên đây đi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ liền nhún mình nhảy lên, đảo mắt nhìn ra phía ngoài tiểu ốc nói:

– Chúng ta bị phát hiện rồi chẳng?

– Không đâu, có lẽ họ chỉ phát hiện tên võ sĩ bị đệ điểm huyết ở bên ngoài thôi, nên họ đã biết có địch xâm nhập, phải đi lục soát xung quanh thế này thôi!

– Chúng ta phải làm thế nào đây?

– Chờ xem tình hình chút nữa thế nào, bây giờ họ không lục soát ngôi nhà nhỏ này đâu.

Quả nhiên, chẳng bao lâu bọn võ sĩ ấy quẹo sang hướng khác tiếp tục đi lục soát, Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Lão tẩu tẩu, bây giờ chúng ta đi thôi, nhưng tẩu tẩu phải chú ý đi trên hai miếng gạch ở giữa, chớ không được đi sai bước nào nha, dứt lời, hấn bước ra tiểu ốc trước, Linh Khứu Mỗ Mỗ thì đi theo đằng sau.

Trên đường đi ra không có trở ngại gì cả, họ ra tới gần chỗ cửa hông mà Đinh Hạo vào lúc nãy, chỉ thấy hai võ sĩ đứng gác ở hai bên cửa, so với lúc nãy thì xem như đã tăng cường thêm một người. Đinh Hạo biết bây giờ không đổ máu thì chẳng được rồi, dù muốn dù không cũng phải ra bên ngoài hãy tính sau, Hấn nghĩ tới đây, lượn mình lướt tới lạng lẽ không một tiếng động gì cả, tả chỉ hữu kiếm điểm tới nhanh như điện xẹt, hai võ sĩ gác cửa ấy chẳng nhìn rõ được bóng người như thế nào thì ự lên một tiếng tất nghẹn ở cổ họng, té ngã ra đất lập tức. Đinh Hạo vẫy tay ra dấu, nhún người lướt qua khoảng đất trống nhảy vào lùm cây bên kia, trước sau chỉ một ơ hào Linh Khứu Mỗ Mỗ cũng nhảy sang, cả hai song song ẩn mình vào phía sau thân cây.

Đinh Hạo xuống giọng nói:

– Lão tẩu tẩu, trên cây đại thọ này có giăng lưới móc sắt, bên ngoài lùm cây là một hồ rào trang viện rộng khoảng năm trượng...

Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

– Năm trượng thì tẩu tẩu còn ứng phó được, nhưng lưới móc sắt ấy thì...

– Để đệ tẩu thanh cho lão tẩu tẩu trước, sau đó chúng ta lên cây cao nhìn xuống, khi đó nhảy qua hồ dễ dàng lắm!

Dứt lời tung mình lên cao, vận khởi toàn lực chuyển vào thanh kiếm trong tay,

múa lộng thanh gươm ngang dọc với tiếng vù vù kinh người.

Cành lá phát phơ tứ tán, tiếng chuông đồng kêu vang trời không ngớt, mở ra một con đường hoang đàng giữa không trung.

Tiếng chuông báo động, tất cả bóng người đều đổ về hướng này...

Đinh Hạo nhảy xuống, hấp tấp nói:

– Lão tẩu tẩu, mau nhảy lên cây, từ trên cây phóng ra hồ rào, dưới này để tiểu đệ đoạn hậu.

Bóng người đông như ong ruồi đổ xô tới, kẻ cầm đèn người cầm đuốc, tức thì tắt nập như làm nghẽn đường nước không bằng.

– Cha chả! Toan Tú Tài, không ngờ lại chính là người?

Trịnh Nguyệt Nga đã xuất hiện trong đám người ấy, gã trung niên hán tử uống rượu lạc tâm lúc này thì đứng bên cạnh y.

Linh Khứu Mỗ Mỗ thì đứng yên không cử động một chút nào cả, rõ ràng lão không bằng lòng đào tẩu trước, Đinh Hạo quýnh quáng nói lớn tiếng:

– Lão tẩu tẩu, mau lên cây đi!

Bốn tên võ sĩ nhảy vô tới, Đinh Hạo xoay kiếm múa một vòng nhanh như điện xẹt, tiếng rú rạch xé đêm không nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy, bốn tên võ sĩ ấy trước sau tíc tắc té ngã ra đất.

Linh Khứu Mỗ Mỗ lượn mình nhảy vọt lên cây y như con quái điều không bằng, hầu như cùng một lúc, gã trung niên đứng bên cạnh Trịnh Nguyệt Nga phi thân công kích cản lại, lượn không đánh ra một chuồng mạnh như vũ bão, cả hai người song song lại hạ xuống đất.

Đinh Hạo nộ hòa xung thiên, ra tay tấn công vào gã trung niên hán tử nhanh như điện xẹt.

Trịnh Nguyệt Nga găm hét một tiếng, vung kiếm từ bên hông đánh ra cản lại, trong tiếng va chạm binh khí nhoáng lửa, Trịnh Nguyệt Nga bị luồng kiếm phong đẩy lùi ra sau vài bước, nhờ thế gã hán tử trung niên mới có cơ hội rút kiếm đứng đối lập với Đinh Hạo được nhưng y sợ hãi đến đổi mặt mày không còn chút máu.

Linh Khứu Mỗ Mỗ đã ra tay giao đấu với một ông lão, hai bên tấn công bằng những chiêu chí mạnh kinh người.

Hai mắt của Đinh Hạo bắn ra tia sáng hung tợn đầy sát khí, hấn nhủ thầm: Nếu mình không đại khai sát giới, e rằng khó hỗ trợ lão tẩu tẩu thoát thân được, hấn nghĩ thế liền tiến ngang hai bước, hất kiếm đối diện với Trịnh Nguyệt Nga.

Gã trung niên hán tử cầm kiếm chắn ngang ngực lướt tới trước phối hợp với Trịnh Nguyệt Nga đứng thành hình tam giác.

– Xem kiếm đây!

Đinh Hạo gầm hét một tiếng, trường kiếm gom sức mạnh như lôi đình sấm sét bổ vào người Trịnh Nguyệt Nga vội giơ kiếm tới đỡ, còn gã trung niên hán tử thì từ bên hông hất kiếm đột kích một chiêu mãnh liệt kinh người. Đinh Hạo phát chiêu đánh tới nửa chừng, bỗng chuyển mình xoay kiếm nhanh nhẹn, vừa đúng lúc đó đón đánh kiếm thế hất tới của đối phương. Đây là mục đích chính của hắn, trước tiên phải giải quyết gã trung niên hán tử này đã.

Trịnh Nguyệt Nga chỉ diễn thế kiếm phòng thủ đỡ gạt, vì chiêu kiếm biến hóa của Đinh Hạo quá thần tốc, nên y đã không kịp ra tay đổi chiêu trợ công.

Oa! Một tiếng rú thảm, từ gương mặt cho đến ngực của gã trung niên hán tử, bị rạch một đường dài khá sâu, máu phun ra như tên bắn té ngã xuống đất, hiện trường bắn loạn kêu lên hoảng hốt.

Trịnh Nguyệt Nga thoáng thấy người yêu bị giết tức thì gương mặt co rút lia lịa, gầm rống dữ dội một tiếng nhảy vồ tới.

Đinh Hạo hất kiếm múa một cách nhanh tốc, trong tiếng ự nhẹ, trường kiếm trong tay của Trịnh Nguyệt Nga tuột khỏi bay ra xa cả trượng, vai trái bị một đường rạch máu chảy từng giọt...

Bấy, tám tên võ sĩ đổ xô ào tới, ánh kiếm lấp lánh thành một cầu vồng chụp vào người Đinh Hạo. Đinh Hạo xoay vòng thanh kiếm nhanh như điện xẹt, lại vài tiếng thảm rú, tức thì có vài ba tên võ sĩ bỏ xác tại chỗ.

Ngay lúc này Linh Khứu Mỗ Mỗ gầm hét một tiếng, ông lão ấy trúng phải một chưởng của y, té ngã xuống đất.

Đinh Hạo gầm hét hô to:

– Lão tẩu tẩu, người còn chờ đợi gì nữa?

Linh Khứu Mỗ Mỗ nhảy vọt lên cây, cũng đồng thời lúc ấy một bóng người từ trên cây lượn không bổ xuống một chưởng, lòng Đinh Hạo trầm xuống ngay, vì hắn đứng ở dưới đất, không thể nào ra tay tiếp sức được...

Quắc! Một tiếng kêu của quái điểu, một cầu vồng bóng đen nhảy vồ vào bóng người đã đột kích Linh Khứu Mỗ Mỗ. Một tiếng kêu hoảng hốt, bóng người ấy té rớt xuống đất, mặt mày đầy máu me lem luốc.

Linh Khứu Mỗ Mỗ đã nhảy lên trên ngọn cây, nhận rõ đích bên kia bờ bay lượn nhảy qua.

Cầu vồng bóng đen nhảy vồ công kích kẻ địch đã đánh lên Linh Khứu Mỗ Mỗ lúc này chính là con Linh Khứu quái điểu, thoáng thấy chủ nhân đi khỏi, nó cũng vỗ cánh lượn không bay theo.

Đinh Hạo thở phào một cái nhẹ nhõm như vừa trút một gánh nặng trên vai xuống, bây giờ hắn không còn lo lắng gì nữa, xoay mình đối diện với Trịnh Nguyệt Nga nghiêng răng nói:

– Trịnh đại tiểu thư, người phải đổ máu tại đây trước lệnh tôn Trịnh Tam Giang vậy!

Kiếm của Trịnh Nguyệt Nga đã được một võ sĩ thuộc hạ lượm lại đặt vào tay y, cặp mắt sáng như điện của Đinh Hạo lấp lánh những tia sát khí hãi hùng, khiến y bất giác phải thụt lùi ra sau ba bước, gã võ sĩ sau lưng của y cũng theo sau lui vài bước.

Đinh Hạo tiến lên hai bước, nghiêng nghiêng giơ cao trường kiếm lên...

Trịnh Nguyệt Nga kinh hãi gằm hét nói:

– Các người vào!

Dưới áp lực của mệnh lệnh bọn võ sĩ đành phải lần lượt hất kiếm nhảy tới

o O o